

Հովհաննես Թումանյան

Առավոտ

Սրտամաշ տաղտուկ ծանրը գիշերի...

Ահռելի սարսափ գիշատիչների...

Թառանջում էի և լալահառաշ

Միմիայն արևի լույս էի խնդրում,

Երբ որ շողացին մի քանի ճաճանջ

Մութ հորիզոնի մռայլ ամպերում:

Առավոտն ահա՛ քացագանչեցի,

Եվ թնդաց հոգիս. թեթև շնչեցի...

Ցանկալի կյանքի նշան ակներև.

Պատառվեց ահա թանձր խավարը,

Օրը քացվում է և գլխիս վերև

Շառագունել է երկնականարը...

1892